Recheşan Gheorghe

Homunculi de lut

~ unu ~

Am tras scurt frîiele, strunind-o pe U’Meme, şi am descălecat fără să mă grăbesc. Zărisem din şa, jos, în curbura uedului, o formaţiune stranie, semisferică, alburie, prea regulată ca să fie o simplă moviliţă aluvionară în peisajul accidentat.

„Aşteaptă aici, i-am spus mîngîindu-i greabănul musculos, acoperit cu blană scurtă şi aspră de culoarea fulgerelor, vin imediat!”

Ea şi-a frecat fruntea de umărul meu şi a mugit scurt, ascuţit, semn că a înţeles. Spre deosebire de alţi călători care se încumetă să străbată Bahari ya M’Changa, „Oceanul de nisip” preferam să folosesc femelele de ngamia în locul masculilor, e drept mult mai rezistenţi, dar şi mai dificil de domesticit. O aveam de cinci anotimpuri uscate şi nu mă dezamăgise niciodată, era docilă, puternică, de o capacitate uimitoare la efort prelungit şi-mi ghicea intenţiile cu o acuitate ieşită din comun, astfel că puteam spune, fără exagerare, formam un singur trup pe parcursul marşurile istovitoare.

Am coborît duna încet, afundîndu-mă pînă la genunchi în nisipul dogoritor, pînă la albia secată. Crusta crăpată scrîşnea sub talpa sandalelor, sfărîmîndu-se în bulgări duri, dar în profunzime argila cafenie rămînea la fel de aridă ca toată întinderea solului din jur. Razele incandescente pătrundeau prin pînza burnuzului, pielea mă frigea de arşiţă şi stropi săraţi de sudoare mi se prelingeau pe frunte, spre pleoapele strînse, dar m-am îndreptat spre movila de mărimea unei kibanda de păstori, sau a unui tumul funerar, ţinînd ţeava carabinei îndreptată înainte. În întinderea pustie nu şti niciodată peste ce vietăţi nimereşti. Acum îmi era clar că fusese durată de o fiinţă înzestrată cu creier şi degetul mare opozabil, arăta ca o calotă meticulos împletită din ramuri de acacia şi tulpini de trestie şi spoită cu lut fin, albicios. Mi-am scos ochelarii cu lentile fumurii, riscînd arsuri pe cornee şi am ocolit-o prudent, cu paşi laterali, căutînd o deschizătură de acces, dar nu se zărea nicio fantă sau semn că ar fi locuită. Mă pregăteam să ciocănesc cu pumnul în carapacea dură de caolin, cînd, deodată, solul se mişcă sub tălpile mele şi pe un arc de cerc de trei-patru coţi, scoarţa de argilă se desfăcu ca o trapă. M-am îndepărtat cu un salt, aţintind cătarea armei spre fiinţa care ţîşnise din groapă. Nu măsura mai mult decît un copil de zece-doisprezece sezoane, dar era agilă, musculoasă, cu membre bine proporţionate, pielea cafenie şi trăsături inteligente, umanoide şi ţinea

îndreptată spre mine, cu un gest defensiv, o mkuki lungă cu tija din lemn şlefuit şi lama din metal lucios.

„Amani na watu wako, pace ţie şi neamului tău”, i-am spus în graiul d’jebel, făcînd semnul tradiţional de salut, cu trei degete la buze şi apoi la piept.

Bărbatul, fiindcă în ciuda staturii era evident un adult de sex masculin, a lăsat vîrful suliţei în jos, dar a schiţat o grimasă că nu mă înţelege, frecîndu-şi fruntea cu palma, aşa că am început să enumăr toate dialectele vorbite în Jangwa.

“ Mchungajihi ? Nyoka ? Kibete? Tsuhuli ? Dziman ?”

S-a lăsat o tăcere stînjenitoare, insul mă privea zîmbind în continuare, în timp ce buzele sale groase, mobile s-au mişcat imitîndu-mă muţeşte. Urechile mi se înfundară, apoi fără nicio tăgadă, în mod miraculos, am auzit o voce joasă articulînd coerent în sathem, limba mea maternă:

“ Pace, gînd curat, om bun.”

Nu era telepatie, îi vedeam gura mişcîndu-se cuvintele sunau clar în timpane, chiar dacă accentul era prea moale, iar pronunţia greşită.

“ Bine te-am găsit, pace ţie străine”, i-am răspuns tare, întinzînd mîna cu un gest prietenesc.

El mi-a strîns antebraţul în timp ce trăsăturile feţei îi tresăltau vesele.

“ Nume la mine dat Nyekundu Kiphu, şoim roşu, la tine cum numit?”

Umblam de prea multă vreme printre erguri şi-n nemărginirea ţinuturilor nisipoase ca să nu mă bucur, dar am rămas totuşi precaut.

“ Alexander, numele meu e simplu, Alexander, şi-atît!”

“ Bucuros, Alexander, venit, întîlnit tine!” mi-a susurat glasul lui moale.

S-a aplecat spre trapa de la baza colibei şi a scos o rogojină din trestie cyperus pe care a fixat-o repede cu patru beţe lîngă movilă. Ne-am aşezat în patrulaterul acela care oferea un dram de umbră şi am făcut gesturile fireşti între doi călători care se întîlnesc în imensitatea tărîmurilor Jangwa.

“ Apa mea e apa ta, mîncarea ta e mîncarea mea” aşa suna formula prin care două fiinţe omeneşti îşi împart în deşert cele necesare supravieţuirii şi era un noroc pentru mine că-l întîlnisem fiindcă bidonul meu era aproape gol, doar pe fund clipoceau două-trei înghiţituri de lichid sălciu şi călduţ. Aveam în schimb destulă carne uscată de kudu şi o lipie mare, din seminţe de in şi susan, coaptă la soare.

Sprijiniţi cu spinarea de tencuiala colibei, am mîncat şi-am băut în mod egal, împărţindu-ne proviziile. În timp ce mesteca fîşiile tari de pastramă am putut să-l examinez în voie. Avea un craniu dolihocefal, cu curburi ferme, pometţii proeminenţi, mandibula prognată, ochii mari şi rotunzi, cu irisul catifelat, nasul turtit şi o dentiţie perfectă. Ceea ce m-a intrigat a fost părul lînos, şaten, crescut în smocuri încîlcite şi pielea de un cafeniu-deschis care exala un miros persistent, nu neplăcut dar greu ca al unei cărnoase flori tropicale. Gesturile sale agile, degetele suple şi îndemînatice, sclipirea pupilelor întunecate m-au convins însă că întîlnisem un exemplar inteligent şi plin de energie.

Nici Kiphu nu avea apă, în schimb mi-a oferit suc de nyasi, o plantă asemănătoare agavelor, o băutură răcoritoare şi energizantă, pe care-o cunoşteam, dar am băut cu moderaţie, fiindcă în cantităţi mari avea uşoare efecte halucinogene şi de altfel nici nu e recomandat, după ce ai răbdat de sete, să îngurgitezi lichide în exces. N-am uitat-o pe U’ Meme, credincioasa mea ngamia, căreia i-a pus dinainte o legătură din frunze mustoase de agave.

~ doi ~

După ce discul de aramă dogoritoare al soarelui s-a ascuns în spatele culmilor zimţate ale M’lima Hadzerului, Kiphu s-a retras în adăpostul cupolei, iar eu mi-am aranjat culcuşul sub cerul gol.

Am săpat un şanţ îngust şi adînc jur-împrejurul bivuacului, menit să mă ferească de atacul letalilor nga, scorpionii galbeni care încep să mişune după asfinţit şi am aprins un foc din tulpini uscate de cyperus, fiindcă pe platoul înalt nopţile sunt glaciale, temperaturile scăzînd frecvent pînă la -10º celsius.Nu m-am culcat imediat, urmărind o vreme sclipirile reci ale astrelor care răsăriseră pe mătasea indigo a hewa juu ya , “aerul de sus” , cum spun băştinaşii bolţii celeste, încercînd să înţeleg ce fel de om întîlnisem fiindcă fără îndoială, deşi măsura doar cinci-şase palme, Kiphu era un umanoid inteligent şi evoluat. Cînd misterioasa Canopis a ajuns la zenit, am aţipit învelit în burnusul meu gros din fibră de in, cu auzul pe jumătate treaz la zgomotele nopţii: ţiuitul ascuţit al rocilor crăpînd, rumegatul lent al ngamiei culcate la doi paşi de mine, lătratul îndepărtat al unui fenec ieşit la vînătoare de insecte.

M-a trezit frigul desfăşurat în pături jilave peste vale, dar mai ales un sunet înfundat, continuu, o succesiune monotonă de sunete metalice , care păreau să iasă de sub pămînt. U’ Meme a ridicat capul, dar n-a mugit a avertizare ca atunci cînd un şacal sau un caracal dădea tîrcoale taberei. Totuşi, am armat îngrijorat vechiul meu winchester ca să mă asigur că nu se blocase încărcătorul şi am rămas la pîndă, cu ochii aţintiţi în beznă, Zumzetul s-a amplificat, iar cupola a prins să se lumineze verzui-fosforescent ca şi cînd ar fi fost năpădită de miriade de licurici. M-am ridicat pipăind tencuiala zgrunţuroasă şi palmele mi-au fost străbătute de înţepături intense, deşi lumina de sub ea nu părea să fie

una de natură electrostatică. Am înconjurat cupola, dar n-am dezlegat misterul şi m-am întors în culcuş, dar n-am reuşit să adorm.

Tumulul lumina tot mai intens, flăcări albe, pîlpîitoare foşneau pe suprafaţa lui sfîşiind bezna pe o rază de zece stînjeni, iar sunetele urcau tot mai distincte şi agresive, ca o melopee enervantă intonată de voci inumane. Neliniştită, Ngamia s-a ridicat mugind şi lovind solul cu copitele, iar eu am început să tremur inexplicabil, strîngînd patul carabinei în mîini. O undă violentă, de rezonanţă mare, probabil ultrasonică, mi-a lovit timpanele şi-am surzit temporar.Simultan, cupola s-a ridicat levitînd pînă la cinci stînjeni deasupra solului. În acel moment am realizat că nu-mi pot mişca membrele, U'Meme rămase înţepenită cu copitele înfipte în nisip, iar în golul luminat se învolburau siluete transparente, hidoase corpuri de termite acefale, de mărimea unui fetus care se roteau în ceaţa albă cu repeziciune într-un vortex terifiant. Nu ştiu cît a durat inexplicabilul fenomen , nici ce forţe îl animau, fiindcă am leşinat sau am căzut într-o stare cataleptică, iar cînd m-am trezit aerul încins al dimineţii tremura deasupra dunelor aurii.

Lîngă mine, Kiphu, aşezat pe vine, pregătea un dejun frugal din frunze pisate, fructe uscate de mtende, o specie de curmal pitic şi făină de sorg. Mi-a zîmbit paşnic şi i-am auzit vocea, ca în ziua precedentă, înăuntrul ţestei care-mi zvîcnea de durere.

“ Dormit mult bine, Alexander?”

“ Nenorocitule, m-ai drogat aseară cu zeama aia de nyasi” am strigat furios, ridicîndu-mă în capul oaselor.

M-a privit mirat şi a făcut un gest spre tumulul misterios:

“ Nu, nu, vorbe rele, fără adevăr, băut împreună!”

“ Am văzut astă-noapte ce se aflǎ înăuntrul blestematului ăla de tumul: djini, vizukas, roho mbaya şi alte spirite rele!”

Fruntea i s-a încreţit în efortul de a mă înţelege, parcă-mi citea cuvintele de pe buze ca un surdo-mut, apoi a izbucnit într-un chicotit vesel:

“ Nu, nici duhuri, fantome, wa watu udongo, oameni de lut!”

“ Oameni de lut?”

“ Da, da, popor mic ikilinganishwa…hai, mănînci şi arăt tot, jos mergem repede!”

A coborît primul prin trapă, iar eu l-am urmat cu winchesterul agăţat de umăr, în alertă şi cu muşchii crispaţi la gîndul că voi da peste cine ştie ce e entităţi agresive şi malefice. O scară din scoarţă de palmier răsucită ca o funie desfăşurată de-a lungul unui tunel aproape vertical, săpat în

stratul de argilă, ne-a condus într-o încăpere largă din care porneau mai multe coridoare ramificate, cioplite în calcarul dur. Bolta joasă, croită pentru statura lui de pigmeu m-a obligat să străbat drumul aplecat, dar parcursul a fost destul de uşor. Prin cupola translucidă pătrundea o fantă constantă de lumină, iar din loc în loc fuseseră forate puţuri înguste, prin care pătrundea un curent de aer răcoros care făcea atmosfera respirabilă. După un răstimp lung, cît îi trebuie unei ngamia să se adape într-un iezer, am ajuns în faţa unei porţi solide, din lemn de sicomor. Kiphu s-a apropiat de o fantă din zid şi a emis din gîtlej o serie de sunete ascuţite, ca un lătrat şi canaturile s-a deschis. Ne-a întîmpinat un bărbat scund, muşchiulos, cu pielea cafenie, înarmat cu o lance mare şi un scut rotund, împletit din trestie, întărit cu discuri din acelaşi metal negricios ca lama lancei, care purta o mască din blană în forma unui cap de cîine.

Ne-a făcut loc să trecem, fără să ne privească, imobil ca o statuie. Sala în care am ajuns la capătul coridorului avea o formă octogonală şi era vastă, cu diametrul de vreo douăzeci de stînjeni şi înălţimea de zece, cu pereţii din rocă albă şlefuită cu meşteşug, iluminată de opaiţe din bronz în care ardea un ulei parfumat cu aromă de pin sau de cedru. În pereţi, pe trei nivele egal depărtate, fuseseră săpate spaţioase camere hexagonale cît statura unui bărbat, peste două duzini, astfel că întreg ansamblul avea aspectul unui fagure uriaş construit din calcar. M-am apropiat de una din încăperi situată aproape de sol şi-am zărit în lumina aurie, pîlpîitoare un grup de umanoizi scunzi, cu pielea cafenie, aidoma lui Kiphu, aşezaţi cu membrele încrucişate, lungiţi pe scunde paturi din iarbă uscată sau în picioare, toţi însă într-o postură imobilă. Cînd am privit mai atent faţa unuia dintre ei, mi-am dat seama că erau statui din argilă în mărime naturală, modelate cu atîta talent şi minuţiozitate a detaliilor încît păreau vii.

Şocat de descoperire m-am întors spre ghidul meu, iar vocea lui îmi susură caldă în cap.

“ Bine venit în nyumba ya watu wa udongo, casa oamenilor de lut!”

~ trei ~

Fulgi mari, răcoroşi, uşori ca puful îmi atingeau faţa. Am deschis ochii şi mi-am lins buzele crăpate de uscăciune. În jurul meu întinderea hamadei era acoperită de o pătură de zăpadă portocalie, aşa cum se întîmplă odată la un deceniu pe cînd culmile Mlima Wa ninsoarea se amestecă cu pudra fină de argilă roşcată adusă de vînt. Pe cerul vioriu nu se vedea urmă de nor, doar o ceaţă deasă ascundea contururile, iar printre faldurile ei a răsărit Luna, ca un disc de piatră gălbuie, aspră şi brăzdată de crăpături şi pori adînci.

“Slavă ţie, protectoare a drumeţilor, fiică îngheţată a ploilor”, am strigat ridicîndu-mă din culcuş şi alergînd spre nămeţi. Cînd mi-am afundat mîinile în stratul de nea, degetele mele avide de umezeală au dat doar de nisip uscat şi m-am trezit.

Khipu stătea ghemuit lîngă culcuşul meu şi mă privea zîmbind.

“ Dormit mult bine, Alexander?” a şoptit întinzîndu-mi o ulcică de lut nesmălţuit.

Am refuzat să beau din zeama de agave, măruntaiele îmi tînjeau după atingerea unui înghiţituri de apă rece şi proaspătă, şi m-am ridicat în picioare. Sub bolta de calcar a grotei se strecurau raze aurii care dansau în aerul dens, îmbîcsit de praf.

Mi-am şters faţa asudată cu un colţ al burnuzului şi l-am întrebat:

“ Apă, apă nu aţi găsit prietene?”

El şi-a plecat capul ca un copil mustrat de părinte pentru o greşeală făcută fără voie.

Cu o seară înainte mă condusese într-o grotă circulară, cu podeaua brăzdată de şanţuri şi gropi adînci. A introdus un tub din scoarţă de palmier într-una dintre ele şi m-a îndemnat să-mi lipesc urechea de capătul ţevii. Am ascultat susurul unui izvor subteran, o gîlgîială lichidă răcoroasă care se auzea în străfundurile rocii, dar cînd am încercat să sorb din esenţa aceea vitală gura mi s-a umplut doar de praf uscat.

“Maji se ascunde, a spus el, am adus ofrande izvorului dar ea refuzat. Încă odată mîine încercăm, încercăm mult!”

După ce am mestecat cîteva curmale mi-a făcut semn să-l urmez în sala cu statui din argilă.

“ Vindecătorul, Mganga wa Zamani vrea văzut la tine!”

Mi-am luat şi winchesterul, nu ca o dovadă de forţă ostilă, ci doar fiindcă fără el mă simţeam neajutorat ca un şchiop lipsit de toiag.

Hekima Nyoka, ultimul vindecător al neamului ikiliganishwa arăta ca o mumie însufleţită. Craniul ras, cu oasele proeminente şi fruntea înaltă era alungit, cu pielea cafenie lucind ca o bucată şlefuită de abanos, faţa emaciată şi boţită ca o bucată de toval, cu riduri care-i schimonoseau trăsăturile surpate, iar membrele slabe, numai piele şi os păreau lipsite de vlagă. Stătea aşezat pe o rogojină, cu mîinile şi picioarele încrucişate, imobile, dar cînd ne-a auzit paşii a ridicat pleoapele pergamentoase şi m-a aţintit cu o privirea cafenie, plină de vioiciune.

L-am salutat şi spre surprinderea mea a rostit limpede, cu o voce scîrţîitoare, dar clară în graiul d’jebel.

“ Bine ai venit la noi, călătorule! Patul meu este patul tău, hrana mea este hrana ta...”

“ Caut apă, l-am întrerupt iritat, nu aţi găsit în pîntecele de piatră al Mamei Jiwe niciun strop?”

“….apa noastră este şi apa ta!” a continuat bătrînelul mîngîindu-şi cu un gest sugestiv bărbuţa rară şi căruntă.

Kiphu a intervenit încercând să-l lămurească.

“ Alexander născut într-o oază, corpul lui obişnuit să bea mult mult apă!”

“ Oasisi Baridi, oaza neamului nyeupe watu, am fost şi eu multe, multe anotimpuri acolo…dar asta s-a întîmplat demult, acum de zece ori zece anotimpuri ploioase, înainte ca izvoroarele maicii Maji să moară” a rostit încet, articulînd greu silabele, bătrînul.

“ Nu, nu acolo, mult mai la nord spre tărîmurile pe unde soarele nu rămîne mult şi apa care nu lipseşte niciodată se întăreşte la frig, iar oamenii au pielea ca laptele şi părul de foc, acolo e patria părinţilor mei”, am încercat să-i explic.

A bîţîit din cap c-a înţeles şi i s-a adresat lui Khipu:

“ Să fie adusă ngoma sacră şi zece legături de uvumba, începem să chemăm viaţa în carnea de lut.”

Străjerul pe care-l văzusem cînd coborîsem sub pămînt a adus o tobă mare, discoidală şi două căţui cu jar în care a presărat bulgări albi, sfărîmicioşi care răspîndeau un parfum, greu şi înecăcios ca tămîia. La îndemnul lui m-am aşezat între spiralele de fum, iar Hekima a început să lovească cu palmele pielea tobei, murmurînd o melopee din care nu înţelegeam nimic. În fagurii lor, statuetele de lut sclipeau în pîlpîirea făcliilor, iar ritmul creştea nestăvilit ca şuvoiul uedurilor după ploaie. Mă miram cîtă energie avea bătrînul în braţele lui descărnate, fiindcă a lovit toba fără să dea vreun semn că ar fi obosit, un interval de timp care mi s-a părut nesfîrşit. Cînd a terminat, Khipu a adus în blide de lut nesmălţuit un terci maroniu din făină de mei sau sorg, împănat cu bucăţele vîrtoase de carne, probabil de tîrîtoare sau rozătoare. Era cumplit de sărată, dar mi-era foame, n-avusem parte de o hrană abundentă de la începutul călătoriei mele prin pustiu şi am mîncat cu poftă, mai ales că felul acela de mîncare părea să facă parte din ritual.

“ Chumvi, sarea este peste tot, în pămînt şi în sîngele nostru, a rînjit bătrînul, fără ea nici apa nu vine!”

Nu eram de acord cu el, dar fiindcă mă ustura gura de atîta sărătură am băut pe nerăsuflate două ulcele cu zeamă nyasi, care deşi era călduţă şi avea un gust greţos mi-a potolit setea. După ce blidele au fost luate, vraciul poporului de lut a început să cînte din nou. De data aceasta ritmul era lent, iar în inflexiunile vocii lui am desluşit cîteva versuri stranii.

“ Maji nu are moarte, ea vine cu fiicele ei, fata Kwa albă şi fata Kwa rece, nisipul se udă tot, verdele creşte, viaţa soseşte, lutul se mişcă, se mişcă şi creşte!”

Cînd incantaţia s-a sfîrşit, sentinela tăcută cu faţa ascunsă sub masca lui canină a adus un vas din metal plin cu sare grunjoasă, iar Vindecătorul a luat un pumn şi l-a aruncat spre alveolele săpate în stîncă spre trupurile de lut care aşteptau nemişcate. Khipu a făcut acelaşi lucru şi îndemnat de privirile lor i-am imitat după care am dat pe gît încă o ulcică cu suc de agave.

În tăcerea respectuoasă care s-a lăsat după terminarea ritualului, mi-am simţit pleoapele grele, capul uşor şi golit de gînduri, probabil că licoarea aceea îşi făcea efectul dar priveam în jur calm, fără să simt nici o ameninţare. Siluetele statuilor au prins să mişte, le vedeam membrele făcînd gesturi, lente, pielea de argilă sclipea ca vie, dar nu m-am mirat, ştiam că e o halucinaţie şi nimic adevărat nu se desfăşura în jurul meu.

Am aţipit chiar acolo, lîngă bolurile cu smirnă fumegîndă şi pentru prima dată de cînd căutam apă în marele ocean de nisip eram liniştit şi împăcat cu destinul meu, sau cum spun nomazii “kitu ana’ ndjela hatma”, nimic nu te poate feri de soartă.

~ patru ~

Sprijinit de peretele stîncos, cercetam cu ochii larg deschişi penumbra, iar toţi porii feţei îmi erau mîngîiaţi de o atingere răcoroasă şi vie ca a apei care gîlgîia în străfunduri. În pîlpîirea caldă, a unei torţe fixate în perete am văzut o siluetă întunecată apropiindu-se cu paşi lenţi şi tăcuţi. Nu era Khipu, ci o femeie sau o fată scundă, cu membrele graţioase şi chipul neted, cu pielea de nuanţa argilei arse în vatră. Am schiţat un gest nedumerit, credeam că înafară de bătrîn, santinela cu chip de cîine şi Khipu nicio altă fiinţă nu se adăpostise în grotă.

“ Sunt Kwa, i-am auzit în tîmple vocea joasă, dar melodioasă cu accente de instrument ancestral, şi am venit, Mda’dassi, Căutătorule, să te cunosc!”

Corpul ei perfect modelat, cu sînii rotunzi de mărimea unei tangerine coapte, cu şoldurile arcuite ca o lăută din palisandru şi coapsele musculoase dar zvelte, era aproape gol, înveşmîntat doar într-o fustanelă scurtă din piele gri-verzuie de squamata regală, vipera nisipurilor aride din calea căruia se fereşte şi şacalul.

“ De ce îmi spui aşa, numele meu este Alexander…”

Fata şi-a netezit pletele bogate de nuanţa blănii de leu, iar buzele ei pline, răsfrînte, s-au arcuit într-un zîmbet misterios:

“ Am aflat că eşti în căutarea apei, iar cine caută apa este Căutătorul veşnic, însetat de esenţa vieţii, de neoprit în drumul său….dar de ce te îndoieşti de curiozitatea mea, orice fiinţă caută un răspuns…”

Nici o clipă nu mi-a trecut prin minte că sunt încă sub efectul vreunui drog şi m-am înfuriat. Am apucat-o de umeri, pielea ei caldă avea textura unei amfore îndelung cizelate şi am scuturat-o furios.

“ Prea multe întrebări, prea puţine răspunsuri, ce vreţi de la mine?” am strigat enervat, iar glasul meu îşi frînse ecoul în peretele calcaros şi fata mi se lăsă în braţe suspinînd:

“ Răspunsul se află în tine, Căutătorule, dacă vrei să mi-l împărtăşeşti voi fi fericită tot restul vieţii mele!”

Cuprins de tulburare, de doi ani nu simţisem lipit de trupul meu, un trup gingaş de femeie, am strîns-o în braţe, căutîndu-i cu lăcomie buzele, mîngîindu-i sînii înfioraţi, şoldurile zvelte, pînă cînd, conduşi de instinct, ne-am lungit în aşternutul de iarbă uscată, foşnitoare. Înainte de a mă prăbuşi peste pîntecul ei dogoritor, Kwa şopti gîfîindu-mi la ureche, iar glasul părea real, nu tălmăcirea telepatică pe care o auzeam de cînd coborîsem sub pămînt.

“ Adu-ne apa, fă prin puterea ta, lucrurile pe care Maji nu le mai poate face…”

După ce m-am desfăcut din îmbrăţişarea ei, toate fibrele îmi tresăltau încă nedomolite, aţîţate de scurta dar intensa îmbrăţişare, am privit prin deschizătura celulei în jos sub fagurele de calcar şi am zărit o mogîldeaţă, trupul ghemuit al vraciului, nemişcat cu fruntea lipită de podeaua de piatră.

Kwa a dispărut pe nesimţite aşa cum se ivise şi, rămas singur, am alunecat în somn, cu senzaţia că ceva iremediabil se petrecuse cu trupul meu.

Am visat, de data asta că eram copil şi alergam prin iarba crudă, umedă de rouă spre desimea unei păduri întunecate.

“ Alex, unde eşti, am auzit din neant glasul mamei, Alex nu te îndepărta prea mult, prînzul e gata imediat!”

Rîdeam şi alergam vesel pe sub crengile molizilor pînă am ajuns în dreptul cascadei. Şuvoiul scînteietor, înspumat cădea cu viteză peste buza de granit a ravinei, descriind o amplă curbă lichidă, şi murea la baza stîncii într-o bulboană clocotitoare. Mi-am scos încălţările şi cămaşa, plonjînd în iezerul cristalin şi răceala apei m-a cuprins în îmbrăţişarea ei de gheaţă. M-am scufundat, atingînd fundul, tot trupul frisona ca înviat parcă după îndelungata secetă din sînge şi am vrut să sorb o înghiţitură din unda dătătoare de viaţă, dar gura mi s-a umplut de nisip.

~ cinci~

M-am trezit în penumbra cupolei, trîntit cu faţa în jos pe nisipul încins. Mă durea tot trupul şi uscăciunea îmi cuprindea într-o îmbrăţişare mortală fiecare celulă. M-am rostogolit pe o parte şi l-am zărit la picioarele mele pe Khipu. Zîmbea ca de obicei, dar pentru prima dată i-am auzit glasul limpede, subţire şi cîntat, lungind vocalele:

“ E vremea să-ţi continui drumul, Mda’dassi, Căutătorule!”

Am vorbit cu greu, gîtlejul mi-era uscat de sete, iar mintea îngreunată de valul de arşiţă ce cuprindea valea.

“ Drumul meu…fără apă, n-are sorţi de izbîndă…încotro să mă-ndrept?”

Un stol de hultani negri cu gîtul golaş şi pliscuri ascuţite ca pumnalele se învîrteau pe cerul gol. Am tresărit, amintindu-mi brusc de U’ Meme credincioasa şi indispensabila mea tovarăşă de drum, pe care o părăsisem priponită lîngă tumul, atunci cînd coborîsem în lumea subterană a oamenilor de lut. Cîţiva paşi mai încolo, am dat de carcasa ei sfîşiată de fiarele deşertului iar ţeasta descărnată cu orbitele goale m-a aţintit cu un reproş mut. M-am înfuriat pe neglijenţa-mi fără margini, neputincios şi lipsit de orice speranţă de a răzbi singur şi am lovit coastele leşului cu călcîiul.

“ Fără ngamia sunt mort în îmbrăţişarea simunului…ultimul din neamul meu…, unchii, fraţii şi verii mei au pierit ucişi în timpul marii revărsări de foc sau înecaţi de cenuşa aşternută în urma ei…eu sunt cel din urmă şi-acum se termină şi drumul meu!”

Irişii cafenii a lui Khipu luceau melancolici şi încărcaţi de sensuri.

“Poate că nu, Călătorule, poate că nu eşti ultimul din neamul tău, sămînţa ta este acum adăpostită în pîntecul unei fete din lut, aşteptînd ploaia care să ne salveze pe toţi de moarte!”

Înaintea mea oceanul de nisip şi piatră, letalul Bahari ya M’Changa părea necuprins. Orizontul se estompa în unduirea ceţoasă emanată de sol, văpăi incolore se ridicau dintre dune stîrnind diavolii de foc, trîmbe violente de praf purpuriu care îl orbesc pe imprudentul care le iasă în cale. Înfiorat de teamă am apucat carabina sprijinindu-mă în ţeavă ca de un toiag şi m-am întors greoi spre el. Buzele i s-au mişcat lent ca în clipa cînd îl întîlnisem.

„ Mergi cu bine, Maji şi fiicele ei să te vegheze şi să-ţi dea putere ca să ajungi la ţinta călătoriei tale” mi-a răsunat iar în timpane, telepatic, glasul său.

M-am îndreptat spre nord cu gîndul sumbru că fac un drum mortal şi inutil. Am mers vreme îndelungată, iar paşii mei sleiţi lăsau urme tot mai

uşoare în nisip. Ziua dormeam în scobitura vreunei stînci sau chiar într-o groapă săpată în nisip, cu burnuzul ridicat umbrar deasupra creştetului şi continuam marşul noaptea, cînd crusta de sub tălpile mele împietrea aproape îngheţată, deşi nici măcar o moleculă de apă n-o umezea.

Se ştie că organismul unui adult rezistă fără apă maxim trei-patru zile, poate chiar mai puţin în pustiu, iar eu umblam de o săptămînă încheiată, fără să dau de niciun izvor. Prindeam varani de nisip şi beam sîngele, dimineaţa lingeam roua săracă ce umezea pietrele, dar înaintam încăpăţînat, cu pielea jupuită de arşiţă, cu tălpile însîngerate de colţii stîncoşi, aproape orbit de razele de foc, spre finalul călătoriei mele în Jangwa.

Cînd am ajuns în valea Jiwe Kudzimu, ultima escală în drumul spre oaza părăsită Mafud Matu'mani şi am găsit în toate puţurile doar glod uscat am crezut că drumul meu s-a sfîrşit. Deznădăjduit, mi-am aruncat toate veşmintele şi m-am întins cu faţa în sus pe solul fierbinte, sperînd ca moartea să mă înşface cît mai repede.

Imensul eter rotindu-se în văpăi m-a cuprins în îmbrăţişarea lui, dar în clipa cînd respiraţia era pe cale să mi se oprească sugrumată de aerul incandescent, din înalt se lăsă peste mine un abur dens şi picături grele şi reci începură să-mi lovească obrazul. Maji şi fiicele ei se înduraseră şi puneau capăt chinurilor mele!